

JAUSMŲ KLASIKA

SARAH
PENNER

Dingusi
vaistininkė

svajonių knygos

Knygute.lt

Sarah Penner

**DINGUSI
VAISTININKĖ**

Romanas

Versta iš: Sarah Penner, The Lost Apothecary, Park Row Books

Published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Copyright © Sarah Penner 2021

Iš anglų kalbos vertė Edvardas Vaišvila

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Edvardas Vaišvila, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2021

© stock.adobe.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

SBN 978-609-03-1024-3

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2025

Mielasis skaitytojai,

niekas neprilygsta jausmui, kai visiškai pasineriama į knygą, kai persikeliama į kitą erdvę ir laiką, kai viskas aplinkui tarytum išnyksta. „Dingusi vaistininkė“ kaip tik ir yra tokia knyga: neleidžianti užmigti visą naktį, priverčianti pražiopsoti traukinio stotelę, įtraukianti į jaudulio kupiną kelionę, kurią norisi užbaigti vienu prisėdimu. Vos metus žvilgsnį į mįslingąją Nelą ir jos nuošaliai siauroje raizgioje gatvelėje užsiglaudusią vaistinę, paskendusią gūdžiausioje aštuoniolikto amžiaus Londono glūdumoje, mane pakerėjo šis nepakartojamas, ryškių vaizdinių kupinas debiutas. Knyga taip užvaldė „Park Row“ komandą, kad teises ją spausdinti įsigijome jau per pirmas dvidešimt keturias valandas, kai tik gavome rankraštį, o po kelių dienų net vienuolikoje pasaulio šalių buvome pardavę vertimo teises.

„Dingusi vaistininkė“ – tai iš feminizmo perspektyvos pasakojamas drąsus istorinis grožinės literatūros kūrinys. Romano centre – vaistininkė serijinė žudikė, paslapčia aprūpinanti moteris nuodais, skirtais jas nuskriaudusiam vyrui nužudyti. Su šiuo pasakojimu pinasi dar viena istorija – apie jauną dabartiniiais laikais gyvenančią moterį, kuri atskleidžia amžių

senumo neištirtas vaistininės žmogžudystės ir, perkirtusi laiko barjerą, atsiduria akistatoje su žudike. Tai nuostabą keliantis, bet kokius nuostovėjusius įsitikinimus griauantis, užburiantis – ir kaip niekada aktualus – veikalas apie moteris, kurios sukyla prieš jas ribojančią visuomenę.

Jaučiuosi pagerbta turėdama galimybę spausdinti „Dingusią vaistininkę“ ir viliosiu, kad padėsite mums skleisti žinią apie šią kvapą gniaužiančią knygą. Tai neginčijamas stebuklas, už gimstančio ugningo naujo talento istorinėje literatūroje pranašas.

Nuoširdžiai

Loriana Sacilotto,

„EVO & Publisher“, „Harlequin Trade“

Pirma taisyklė. Nuodų jokių būdu nevalia naudoti siekiant pakenkti kitai moteriai.

Antra taisyklė. Žudiko ir aukos vardai privalo būti įrašyti į vaistininko knygą.

1791-ųjų šaltą vasario vakarą tamsioje Londono gatvelėje nuošaliai įsikūrusioje slaptoje vaistinėje Nela laukia savo naujos klientės. Kadise buvusi gerbiama gyduolė, Nela dabar naudojasi įgytomis žiniomis tamsesniais tikslais – parduoda gerai užmaskuotus nuodus nevilties apimtomis moterims, kurios pasirengusios net nužudyti, kad išsivaduos iš jų gyvenimą valdančio vyro jungo. Tačiau kai naujoji klientė pasirodo besanti per anksti subrendusi dvylikmetė vardu Eliza Fening, netikėtai užsimezgusi draugystė paskatina įvykių eigą, dėl kurios Nelos pasaulis atsiduria pavojuje, o knygoje įrašytų daugelio moterų vardai gali netrukus iškilti aikštėn.

Nūdieniame Londone karjeros siekianti istorikė Karolina Parsivel savo dešimtąjį vedybų jubiliejų leidžia viena, stengdamasi atsigauti nuo šoką sukėlusios žinios apie vyro neištikimybę. Prie Temzės krantų radusi seną vaistinės buteliuką, neatsispiria norui jį patyrinėti ir netrukus paaiškėja, kad rado ryšį su neatskleistomis

„vaistininkės žmogžudystėmis“, prieš gerus du amžius nedavusiomis ramybės Londono gyventojams. Paieškai intensyvėjant, Karolinos gyvenimas keistu likimo įnoriu susipina su Nelos ir Elizos gyvenimais – išliks ne visi.

Spirganti įtampa, įsimintini herojai ir stebėtinai įžvalgumas yra pagrindiniai „Dingusios vaistininkės“ ypatumai, dėl kurių šią knygą galima vadinti svaiginančia ir maištinga studija apie moteris, išdrįsusias sukilti prieš vyrų pasaulį, apie naikinančią keršto jėgą ir nepaprastus būdus, kuriais moterys gali viena kitai padėti, nepaisydamos net laiko barjero.

Sarah Penner – rašytoja debutantė, kurios pirmoji knyga „Dingusi vaistininkė“ netrukus bus išversta į vienuolika kalbų. Ji visu etatu dirba finansų srityje, yra Istorinio romano draugijos narė ir priklauso Moterų grožinės literatūros asociacijai. Sarah su vyru ir miniatiūrinu taksu Zoe gyvena Sent PETERSBERGE, FLORIDOJE. Jei norite sužinoti apie ją daugiau, apsilankykite adresu slpenner.com

Prisiekiu ir pasižadu prieš Dievą, viso ko Sumanytoją ir Kūrėją...

Niekada nemokyti nedėkingų žmonių ar kvailių šio amato paslapčių ir slėpinių...

Niekada neatskleisti man patikėtų paslapčių...

Niekada neskirti nuodų...

Išsižadėti ir lyg maro šalintis gėdingų ir pražūtingų šarlatanų, šundaktarių ir alchemikų doktrinų...

Ir savo parduotuvėje nelaikyti išsivadėjusių ir sugedusių vaistų.

Tegul Dievas mane laimina tol, kol paklusi šioms nuostatoms!

Senoji vaistinininkų priesaika

1

Nela

1791 m. vasario 3 diena

Ji atėjo auštant – moteris, kurios laišką laikiau rankose, moteris, kurios vardo dar nežinojau.

Nežinojau, nei kiek jai metų, nei kur gyvena. Nežinojau nei užimamos padėties visuomenėje, nei tamsių minčių, kurias mintydavo atėjus nakčiai. Ji galėjo būti prasižengėlio auka. Jauna žmona arba kerštinga našlė. Auklė arba kurtizanė.

Tačiau, kad ir ko apie ją nežinojau, supratau štai ką: toji moteris tiksliai žino, kieno mirties geidžia.

Pakėliau rausvą popieriaus lapą, apšviestą baigiančios degti žvakės su dagtimi iš vikšrio šerdies liepsnos. Pirštais perbėgau per rašalu

įspaustus žodžius, įsivaizduodama, kokia nevil-tis pastūmėjo šią moterį ieškoti pagalbos pas tokią kaip aš. Ne vien vaistininkę, bet ir žudikę. Užsislaptinusią meistrę.

Jos prašymas buvo paprastas ir be užuolankų. *Mano ponios vyrui, prie pusryčių. Auštant, va-sario 4-ąją.* Kaipmat galvoje iškilo vidutinio am-žiaus kambarinės, pasiūstos įvykdyti ponios pa-liepimo, vaizdinys. Įgimta nuojauta, kurią bu-vau išstobulinusi per pastaruosius porą dešimt-mečių, tuoj pakuždėjo tokiam prašymui pui-kiausiai tinkančią priemonę: vištos kiaušinis su *nux vomica*.

Tai paruošti užtruktų vos kelias minutes – nuo-dai buvo ranka pasiekiami. Tačiau dėl man dar nežinomos priežasties kažkas tame laiške vis nedavė ramybės. Ne subtilus, mišku dvelkiantis pergamentinio popieriaus kvapas, ne tai, kaip apatinis kairysis kampas nežymiai rietėsi į viršų, lyg būtų buvęs sudrėkintas ašarų. Ne, ne-rimas tvenkėsi *manyje*. Tvenkėsi intuityvus su-vokimas, kad kažko privalau vengti.

Tačiau koks nerašytas perspėjimas galėjo sly-pėti plunksnos mostų išmargintame pergamen-tinio popieriaus lape? Visiškai jokio, patikinau save – šis laiškas nėra joks pranašiškas ženklas. Neramios mintys tebuvo nuovargio – metas

buvo vėlyvas - ir nuolatinio sąnarių skausmo pasekmė.

Sutelkiau dėmesį į veršiuko oda trauktą įrašų knygą, gulinčią ant stalo priešais. Mano brangioji knyga buvo gyvenimo ir mirties registras; inventorių visų tų moterų, kurios čia, tamsiausioje iš vaistinių, ieškojo stebuklingų gėrimų.

Pirmuosiuose knygos puslapiuose rašalas atrodė šviesesnis, buvo rašyta lengvesne ranka, be sielvarto ir priešinimosi. Šiuos išblukusius nusitrynusius įrašus paliko mano mama. Šioji vaistinė, skirta gydyti moterų negalavimams, įsikūrusi adresu Atkampio gatvė 3, prieš atitekdama man, priklausė jai.

Kartais paskaitydavau jos įrašus (1767 m. kovo 23 d., *ponia R. Renford, paprastoji kraujažolė, 15 lašų 3x*) - ir žodžiai sukeldavo prisiminimus: tai, kaip, grūstuvu trinant kraujažolės, jai ant sprando krisdavo plaukai arba kaip įsitempdavo plona it popierius rankų oda, nuo gėlių galvučių raškant augalo sėklas. Tačiau mama neslėpė vaistinės už apgaulingos sienos ir nepilstė vaistų į tamsaus raudonojo vyno indus. Jai nereikėjo slėptis. Tinktūros buvo ruošiamos vien kilniais tikslais: sušvelninti ką tik pagimdžiusios motinos jautrių vietų skausmui ar sukelti bevaisės žmonos menstruacijoms. Taigi

knygos puslapiai buvo išmarginti kuo nekalčiausių žolinių preparatų įrašais. Jie nebūtų sukėlę net menkiausių įtarimų.

Savo knygos puslapiuose, žinoma, įrašydavau tokius augalus kaip dilgėlė, juozažolė ar burnotis, bet būtum radęs ir labiau piktavališku medžiagų: kiaulavogę, čerą, arseną. Po mano plunksnos rašalu slėpėsi išdavystė, kančia... ir tamsios paslaptys.

Paslaptys apie energingą jauną vyrą, kuriam vestuvių išvakarėse netikėtai sunegalavo širdis, arba kaipgi nutiko, kad sveikata trykštantis jaunas tėvas netikėtai tapo karštinės auka. Mano įrašų knygoje viskas matėsi kaip ant delno: šiuos vyrus pribaižė ne silpna širdis, ne karštinė, o klastingų moterų, kurių vardai dabar tepė mano įrašų knygą, durnaropių sultimis ir kiaulavogėmis paskaninti vynai ir pyragai.

Ak, o jeigu ši knyga galėtų papasakoti mano pačios paslaptį, tiesą apie tai, kaip viskas prasidėjo. Juk į šiuos puslapius buvau įrašiusi visas iki vienos aukas, išskyrus vieną: *Frederiką*. Ryškiai juodos jo vardą žyminčios linijos darkė tik mano užsivėrusią širdį, mano randuotas įsčias.

Atsargiai užverčiau knygą – šį vakarą man iš jos nebuvo jokios naudos – ir vėl susitelkiau į laišką. Kodėl jis kelia tokį nerimą? Kuo ilgiau

rymojau prie stalo, tuo labiau diegė skrandį, tuo labiau virpėjo pirštai. Tolumoje už vaistinės sienų suskambę karietos varpeliai baugiai priminė prie konsteblio diržo prikabintų grandinių žvangesį. Patikinau save, kad policija šį vakarą neateis, kaip neatėjo ir ištisus du pastaruosius dešimtmečius. Mano vaistinė, kaip ir joje perduodami nuodai, buvo pernelyg sumaniai užmaskuota. Joks vyras negalėjo rasti šios vietos; ji buvo paslėpta giliai už sieninės spintos, raizgių gatvelių glūdumoje, gūdžiausioje Londono gelmėje.

Nukreipiau žvilgsnį į suodiną sieną - jos šveisti nei norėjau, nei turėjau jėgų. Ant lentynos stovinčiame buteliuke suspindo mano atvaizdas. Kadaisė ryškiai žaliose kaip motinos akyse beveik nesimatė gyvybės. Skruostai, kadaisė gyvybingai įraudę, atrodė pageltę ir įdubę. Panėšėjau į vaiduoklį, atrodžiau gerokai vyresnė, nei turėjo atrodyti keturiasdešimt vienų metų moteris.

Ėmiau švelniai trinti apvalų kairiojo riešo kaulą, kuris nuo kaitros buvo ištinęs it ugnyje paliktas ir pamirštas akmuo. Visus sąnarius maudė jau daugelį metų, bet pastaruoju metu skausmas taip paaštrėjo, kad būdravimo valandomis nė sekundę neturėdavau ramybės.

Kiekvienas paruoštas nuodas sukeldavo vis naują skausmo bangą; kai kuriais vakarais pirštai taip išsipūsdavo ir apmirdavo, kad, rodėsi, oda trūks ir atvers visa, kas po ja slypi.

Taip mane veikė žudymas ir paslapčių saugojimas. Jau buvo pradėjęs mane pūdyti iš vidaus, kažkas viduje tarsi grasino mane perskrosti.

Netikėtai oras tapo troškus, dūmai ėmė raitytis palei žemas akmenines slaptojo kambarėlio lubas. Žvakė buvo beveik sudegusi, opijaus tinktūros lašai netrukus turėjo mane įvilkti į sunkios šilumos skraistę. Naktis jau buvo seniai užslinkusi, o ji turėjo atvykti vos po kelių valandų, toji moteris, kurios vardą įrašysiu į savo knygą ir kurios mįslę turiu įminti, kad ir kokį nerimą ji man kelia.

2

Karolina

Pirmadienis, šie laikai

Londone neturėjau būti viena....